

SKOFLA, skå'v'la, v. a. 1. Röra upp, kasta, förflytta med skofvel. *S. säd. S. bört, fram. m. m.* — Skrifves äfv. *Skåfla*. — *Skoflande*, n. 4.

SKOFLICKARE, m. 3. Handtverkare, som lagar skodon. — *Ss. S-ararbete, -handtverk, -hustru.*

SKOFLICKNING, f. 2. Lagning af skodon.

SKOFTA, skå'fta, f. 1. (fam.) Lösaktig qvinna.

SKOFTALS, skå'vtåls, adv. I vissa skof, på vissa mellantider.

SKOFVEL, skå'v'l, m. 2. pl. *skoflar*. (af gamla ordet *Skjufva*, skjuta) 1) Redskap, vanligtvis af trä, bestående nedtill af en bred, antingen jemn eller urhållad del, upptill försedd med skaft, och som begagnas att dermed ösa, röra upp, kasta, bortskjuta vissa ämnen, t. ex. säd, malt, kol, o. s. v. — 2) Benämning på de breda tvärträn, som äro fästade mellan kransarna på ett vattenhjul. — Skrifves äfv. *Skåfvel*. — *Ss. S-formig, -lik.*

SKOFVELHJUL, skå'v'l-jul, n. 3. Vattenhjul med skoflar.

SKOFVOR, skövårr, f. 1. pl. (af *Skafva*) 1) Hyad som vid kokning fastnar vid bottnen och sidorna af kärl. — 2) Hyad som vid rökning afsätter sig på sidorna inuti tobakspipor.

SKOG, m. 2. 1) Vidsträckt mark, beväxt med träd. *Stor, liten, hög, små s. Grof s.*, bestående af grofstammiga träd. *Gå till skogs* (uttalas: sköggs), åt skogen. (Fam.) *Springa till s-s*, rymma. (Fig. fam.) *Det bär ell. går åt s-en*, går på tok. *Drag åt s-en!* uttryck af harm, ovilja, då man afslår något, gör en tillrättavisning, o. s. v. *Hugga på ens s.*, göra intrång i ens rättigheter, göra någon förlång. Se *Fågel, Ropa*. — 2) (fig.) Stor mängd, ganska stort antal. *En s. af master*. — *Anm.* I alla sammansättningar af genit. *Skogs*, uttalas detta: sköggs. — *Ss. S-aktig, -beväxt, -lös, -lös-het, -rik, Skogsbesigtning, -sbesparing, -sbygd, -skärr, -ssjö, -strakt, -sväg, -sört, -vuxen.*

SKOGIG, a. 2. Beväxt med skog. — *Syn.* Skogbeväxt, Skogvuxen, Skoglupen.

SKOGIGHET, f. 3. Egenskapen att vara skogig.

SKOGLUPEN a. 2. neutr. — *et.* (mindre brukl.) Skogbeväxt.

SKOGSALLMÄNNING, sköggs ---, m. 2. Allmanning, bestående af skog.

SKOGSAPEL, m. sing. Vildt äpleträd.

SKOGSBACKE, m. 2. pl. — *backar*. 1) Backe i en skog. — 2) Backe, tät beväxt med träd.

SKOGBETE, n. 4. Bete i skog, för boskap.

SKOGBETJENING, f. 2. Personer, anställda att vakta en skog för äverkan, tillse att den rätt skötes, o. s. v.

SKOGSBI, n. 4. Vildt bi, som har sitt tillhåll i skogen.

SKOGSBINDA, f. 1. En art af örtslägtet *Binda*. *Convolvulus sepium*.

SKOGSBO, m. 3. pl. — *bor*. En, som bor i en skogstrakt.

SKOGSBRAND, m. 2. Se *Skogseld*.

SKOGSBRYN, n. 3. Yttersta kanten af en skog.

SKOGSDJEJVUL, m. 2. pl. — *djestar*. 1) En art af Aporna. *Simia Pithecus*. — 2) (fam.) Öknamn på dem, som för en ögonblicklig vinst hugga ned sina skogar.

SKOGSDJUR, n. 3. Vildt djur, som uppehåller sig i skog.

SKOGSDUFVA, f. 1. Fågel af dufslägtet, blågrå med grönskiftande glans på halsen och svarta vingfläckar. *Columba Oenas*.

SKOGSDUNGE, m. 2. pl. — *dungar*. Liten tät beväxt skogsbacke.

SKOGSELD, m. 2. Brand, hvarigenom större eller mindre del af en skog förstöres.

SKOGSFAMN, m. 2. Vedfamn, upplagd till 13 quarters höjd och bredd, eller ock 12 quarters höjd och 14 quarters bredd.

SKOGSFRU, f. 2. Se *Skogsrå*.

SKOGSFÅGEL, m. 2. pl. — *fåglar*. 1) Fågel, som helst lever i skogstrakter. — 2) (kollektivt) Sådana fåglar i allmänhet.

SKOGSFÅNG, n. 3. Rättighet att af en skog hämta sitt behof af vedbrand, timmer, gärdsel, m. m.

SKOGSFÄLLE, n. 4. 1) Fällning af skog. — 2) Ställe i en skog, der träd blifvit fällda.

SKOGSGUD, m. 2. (myt.) Diktad gud, som troddes råda öfver en viss skog eller skogstrakt.

SKOGSGUDINNA, f. 1. Se *Skogsnymf*.

SKOGSHAGE, m. 2. pl. — *hagar*. Skogbeväxt hage, eller till hage inhägnad del af en skog.

SKOGSHAMMARE, m. 2. pl. — *hamrar*. Hammare, hvarmed träd afstämplas till fällning.

SKOGSHEMMAN, n. 3. 1) Hemman, beläget i skog eller skogstrakt. — 2) Hemman, som har god tillgång på skog.

SKOGSHONUNG, m. sing. Honung af skogsbin.

SKOGSHULT, n. 3. Skogbeväxt mark af ringa vidd.

SKOGSHUMLE, m. sing. Örten *Trifolium agrarium*, med gula blomax.

SKOGSHUMP, m. 2. Afdelning af en skog.

SKOGSHUSHÄLLNING, f. 2. Sättet att vårda och nyttja skog.

SKOGSHYDDA, f. 1. Hydda, belägen uti eller invid en skog.

SKOGSHYGGE, n. 4. Fällande af träd i skog.

SKOGSHÖNS, n. 3. Slägte af Hönsfåglarna, hvartill höra Tjädurar, Orrar, Hjerpar.

SKOGSINSTITUT, -innstitut, n. 3. o. 3. Ofentlig anstalt för undervisning i skogshushållning och jagt.

SKOGSKNETT, m. 2. Fågelart af Ärlornas slägte. *Motacilla Trochilus*.

SKOGSKÖRSEL, f. pl. — *körslor*. Körtsel, då ved, timmer, gärdsel o. s. v. hämtas ifrån skogen.

SKOGSLILJA, f. 1. Se *Afodill*.

SKOGSLOTT, m. 3. Andel i skog, som äges gemensamt af flera.

SKOGSMARK, m. 3. Mark, beväxt med skog.

SKOGSMENNISKA, f. 1. Se *Orang-Utang*.

SKOGSMOSSA, f. 1. Moss-slägtet *Dicranum*.

SKOGSMUS, f. 3. pl. — *möss*. Se *Skogs-råtta*.

SKOGSMÅRD, m. 2. En art af Mårdslägtet, kastaniebrun, med hvit bringa. *Mustela sylvatica*.

SKOGSNARF, m. sing. Örten *Arenaria trinervia* med hvita blommor.

SKOGSNYMF, f. 3. (myt.) Nympf, som har sitt tillhåll i en skog. Se *Dryad* och *Hamadryad*.

SKOGS- OCH JÄGERISTATEN, m. sing. def. Den embetsmannacorp, som har sig anförtrödd uppsigten å statens vägnar öfver skogarna och jagten.